

**SYNTA||XIS LINGVAE GRAECAE,|| IOANNE VARENNIO ||
Mechliniensi Au||tore.|| PRAETEREA ANNO-||tatiunculae
paucae ad praecepta Synta=||xis Varennianae, per
IOACHI-||MVM CAMERA-||RIVM.|| ... ||**

Varennius, Joannes

Basileae, 1536

VD16 V 385

Syntaxis Participiorvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69674](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69674)

60 DE CONSTRUCTIONE
SYNTAXIS PARTICI-
PIORVM.

PARTICIPIVM sortit̃
constructionem sui uerbi,
quemadmodum apud La-
tinos.

Ceterum illud, τόξων δὲ
εἰδὼς, arcuum bene sciens, poëticū est,
per antimeriā; ac si dicamus, τόξων εἰδύ-
μων, arcuum peritus, hoc est, peritus sa-
gittandi.

Participij genitiuus absolute ponit̃,
quemadmodum latinis ablatiuus, ἐμοῦ
διδάσκοντος, me docente.

Quandoq; participium solum, intelli-
gendo casum rei conuenientis, ἐλθόντων
ἡ, ubi autem uenissent.

Attice pro hoc genitiuo est accusati-
uus, & ferme cum ὡς & ὡσπερ, ὡς ἄν-
δρα τῶν ποιόντων, pro, τῷ αὐτῶν τῶν ποι-
όντων, uiro hoc faciente.

Et est istud frequentissimum in partici-
pijs impersonalium, per omnia tem-
pora, ἀκασδὲρ αὐτῶ, pro, ἀκασσαντῶ αὐτῶ,
ubi

ubi ipse audiisset. δέξαμ' ἐμοὶ γράψαι, ubi statutum esset mihi scribere. ἀδηλον ὅμ, cum incertum sit. δέον ἐτόρα, pro δέοντων ἐτόρων, cum aliæ res convenirent. δζόν αὐτῷ ποιῆσαι, cum permissum esset ipsi facere. ὡς μηδ' ἐν αὐτῷ διαφέρειον, tanquam nihil eius inter sit. γνόν, προσήκον, πζόν, γνδεχόμενον.

QVOD GRAECIS PARTICIPIORUM usus sit latior quàm Latinis.

Multo latior est usus participiorum Græcis quàm Latinis. Quod enim dicimus per coniunctivum, præcedente adverbio cum, hoc illi plerumque elegantius efferunt per participium. ἀνθρωπῶ γν' ἡμῖν ὄμ, ὁ σιωήκων, homo cum in honore esset, non intellexit. ἔκ οἶδ' ας τοῦτα ὁ τυλιχθῆτος ὄμ; tu hæc ignoras cū sis tātus?

Consueverunt etiam Attici loco verborum uti participijs. ἔστ' ὃ ἡ λῶ ὁ διοικῶν πάντα τοῦτα, hic est qui omnia administrabat. τίς ὁ φρακίλας τοῦτα; quis est qui hanc fraudem commentus est? ἐνείσκειν ἄδικμῶς αὐτῶν ἄλλως διαπραξαμένῶν ἴδον, repe-
niebam

riebam nulla alia ratione posse hæc me perficere.

Sit etiam nonnunquam, ut participiū coniunctum nomini substantiuo, in obliquo ponat loco uerbi & nominatiui, idē propter alium obliquū præcedentem, νομίζω σε, ὡς φίλον μου γινώσκω, pro ὡς φίλος μου ἐγγύς, puto quod sis factus amicus meus. πιστεύω ἡμᾶς, ὡς ἔξοντας τὴν τῶ θεῶ βασιλείαν, pro ὡς ἔξομν τὴν τῶ θεῶ βασιλείαν, credo habituros nos regnum caelorum. ἢ γραφὴ λέγει πόδι τῶ γυναικὸς, ὡς αἰτίας γινώσκεις τῶ ἀμαρτημάτων, pro ὡς αἰτίας ἐγγύς τῶ ἀμαρτημάτων. τὸτ' ἐσιν τῶ ἀνθρώπων, ἵππων, ἑόνων γινώσκων, pro οἱ ἵπποι καὶ ὄνοι ἐγγύοντο. σιώοιδα ἐμαυτῶ μὴ πθωποιοῦμαι, πσιώοιδα ἐμαυτῶ, ὅτι μὴ πθωποιοῦμαι, cōscius sum mihi qd nō dissimulē.

Et loco cōiunctiui præteriti perfecti actiui plerunq; utuntur Græci participiis, εἰάν ἠδίκηκώς τυχεῖν, si iniuriā fecerit. εἰάν τύχη τεθλακώς, si lactauerit. ὅταν ὦσι βεβληκότες αἶς ὀδόντας, quando eiecerint dentes. Quod etiam sit nonnunquam

quam

quam in optatiuis, συμβεβηκώς αὐ εἶν, con-
 tigisse uideatur. γεγονότες αὐ εἶν, facti esse
 uideantur. Et in futuris indicatiui, ἄντε
 τυχηκώς εἶσιν, pro ἄντεδύξην. λεχαισμηθήσονται
 εἶσιν, pro χαιείσιν. Et Atticis idem fit in o-
 mnibus temporibus ac modis, adiun-
 ctis his uerbis, τυγχάνω, εἶμι, ὑπάρχω, τίς
 σὺ τυγχάνεις ὦν; quis tu es? ἀπεκτανώς δει-
 τὸν ἀνθρώπου, interfecit hominem, ἀνη-
 ρηκώς εἶσομαι, sustulero. ὃ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρ-
 χον ὦν, non erat quidem inimicus. εἰσεάδε
 εἶψινθισμητοί, censueritis.

Ponitur præterea participium nōnun-
 quam uice uerbi infiniti. Matth. i. εὐρέθη
 ἐν γαστρὶ ἔχουσα, pro ἔχειν, reperta est habe-
 re in utero: hoc est, reperta est esse graui-
 da. Id quod plerunq; fit cū uerbis per-
 seuerandi, ἀγαπᾶν με διατέλει, id est, ἀγα-
 πᾶν με διατέλει, perseuera me amare.
 Matth. ii. ὅτε ἐτέλεσεν ὁ ἰησοῦς διατάσσω,
 pro διατάσσειν, cum consummasset Ie-
 sus præcipere, & præcipiendi fecisset finē.

Et in uerbis desistendi, ὃ παύομαι φι-
 λᾶν, pro φιλέω, non cessabo amare.

Et

Et in uerbis significantibus affectio-
nem animi, idēq; uarie, nempe in nomi-
natiuo, aut in accusatiuo, μέμνημαι ἰδῶν,
uel μέμνημαι ἰδόντα, pro μέμνημαι ἰδίων,
memini uidisse. ὁ σωίεσθαι μάτηρ πονδύες,
uel πονδύτας, pro ὁ σωίεσθαι μάτηρ πονείν,
non intellexerunt se frustra laborare. σὺ
νοῖδα ἑμαυτῷ ἀδικῶν, uel σωοῖδα ἑμαυτῷ
ἀδικῶντα, pro σωοῖδα ἑμαυτῷ ἀδικεῖν, cō-
scius sum mihi iniurię. Aut etiam in alio
quouis casu, cuius est substantiuum, aut
pronomen illi adiunctum, ut σωοῖδα
ἑμαυτῷ ἀδικῶντι, conscius sum mihi iniu-
rię. Sic Virgilius:

Sensit medios delapsus in hostes.

APPENDIX.

Participia transeunt quandoq; in no-
mina, & illorum more construunt, non
ut participia. τὸ λαθῆνον σὸ, officium tuū.

Et quandoq; superuacue ponuntur,
sic ut ipsis subtractis eadē maneret sen-
tentia. ὠχόμεν ἀπιῶν, pro ὠχόμεν. οἴχετο
ἀπιῶν, pro οἴχετο. παύσεις ἔχω, pro παύ-
σεις. φλυαρεῖς ἔχω, pro φλυαρεῖς. ληρείς
ἔχω,

ἔχωμ, pro ληρεῖς, τονυῦ ἔχωμ, pro τονυῦ, nūc.

SYNTAXIS PRONO
MINVM.

R A E C I ferè semp utun-
tur genitiuis pronomínū
primitiuorum pro possessi-
uis. πατήρ μὲ, pro πατήρ ἐ-
μὸς. πᾶτερ ἡμῶν, pro πᾶτερ
ἡμέτερε, pater noster.

Possessiuā adsciscunt quandoq; geni-
tium, Lucian. ὄλωσ δὲ τὰ μὰ ἔτοι παθῶσι
τὸ κακοδαίμονθ, hi prorsus mea infe-
licis dilapidant. ἐμὸν αὐτὸ βίον, meam
ipsius uitam.

Possessiuā tertiae personae cum diuer-
sa persona copulari nequeunt, sine alte-
ra uoce possessorem significante. Solœ-
cismus enim est, si quis dicat, ὁ σφέτερο
παῖς φιλεῖ με, suus filius diligit me: sed di-
cendum est, ὁ σφέτερο αὐτῶν παῖς φιλεῖ
με, suus ipsorum filius diligit me: uel sic,
ὁ παῖς αὐτῶν φιλεῖ με, filius ipsorum diligit
me, sine possessiuo. Et hæc extra recia

F proca